

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **L.C.**, st. přísl. Gambie, t. č. ZZC Bělá-Jezová, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2010 čj. OAM-353-6/SŘ-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, inspektorátu cizinecké policie letiště Praha-Ruzyně (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 4.5. 2010 č.j. CPR-1437-13/PŘ-2010-004112 a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 2 roky.

Žalobce v žalobě namítá, že žalobci bylo uděleno správní vyhoštění s odůvodněním, že je zde důvodné nebezpečí, že bude závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Přitom se jedná o prvé porušení zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce a nikoliv tak závažné, aby bylo možné aplikovat ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvádí, že v České republice byl žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, přijel

přítom s vlastním cestovním dokladem. Později v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany vycestoval do Švýcarska. Dopustil se tak přestupku, na který dopadá při udělování správního vyhoštění ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán nemá možnost výběru kteréhokoli ustanovení zákona, ale s ohledem na zásadu legality je povinen aplikovat ustanovení zákona, které na okolnosti případu dopadá.

Správní orgán uvádí, že žalobce svým jednáním „úmyslně ztížil plnění úkolů státní správy“. Nijak však nekonkretizuje, které části státní správy a jakým způsobem žalobce ztěžoval.

Nepodložené je rovněž tvrzení, že žalobce v minulosti opustil svévolně pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Žalobce toto pobytové středisko nikdy svévolně neopustil, neboť se přechodně (na tzv. propustce) zdržoval na odlišné adrese, nicméně zcela pravidelně včas a v souladu s režimem pobytového střediska se žalobce vracel prodlužovat průkaz o pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany i vízum za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Následně byl hospitalizován.

Žalobce vycestoval, ačkoliv k tomu neměl oprávnění, do jiného státu v Evropě. Důvodem byla cesta za přítelkyní. Jedná se jistě o přestupek proti zákonu, to ovšem bez dalšího nezakládá důvodnou obavu, že bude závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Pod tento právní pojem nelze zařadit každé porušení zákona ze strany cizince.

Za rozporné s § 2 správního řádu žalobce také považuje v odůvodnění rozhodnutí nastíněný postup, podle kterého by měl být zařazen do evidence nežádoucích osob až do roku 2999. K takovému zařazení v této délce nemá správní orgán žádný právní důvod.

Ve vztahu k výroku, že na žalobce se nevztahují tzv. důvody znemožňující vycestování, žalobce namítá, že v odůvodnění se k tomuto výroku uvádí pouze to, že správní orgán tak rozhodl na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Z rozhodnutí se nelze řádným způsobem dobrat, jak byl tento závěr učiněn. I přesto, že stanovisko je pro cizineckou policii závazné, musí být s ohledem na § 68 odst. 3 správního řádu i tento výrok rozhodnutí řádně odůvodněn. Tímto způsobem však žalovaný nepostupoval. Není to patrné ani ze samotného závazného stanoviska Ministerstva vnitra, neboť žalobce během řízení o správním vyhoštění poukazoval na své obavy z návratu, včetně politických.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podanou žalobu považuje za nedůvodnou a navrhuje, aby byla zamítnuta.

Poukázal na to, že z obsahu spisu vyplývá, že žalobce koncem roku 2008 v době, kdy probíhalo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opustil území ČR a neoprávněně vstoupil na území Spolkové republiky Německo a Švýcarska, kde se zdržoval bez příslušného oprávnění k pobytu. Ze Švýcarska byl dne 4.5. 2010 v souladu s tzv. dublinským nařízením transferován zpět do České republiky. Je tedy zřejmé, že žalobce zjevně porušil příslušná ustanovení schengenského hraničního kodexu, neboť v době opuštění území České republiky mu bylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu na území, které ho neopravňovalo ke vstupu na území smluvních států. Na území Německa a Švýcarska tedy vstoupil v rozporu s mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána a které jsou součástí českého právního řádu. Z evidencí je dále zřejmé, že žalobce několikrát pobytové středisko svévolně opustil. Žalobce se sice hájí tím, že se zdržoval na propustce na odlišné adrese, avšak žalovaný zjistil, že žalobce se z propustek nevracel do pobytového střediska ve stanovené lhůtě. Pokud jde o závazné stanovisko k možnosti vycestování, vyplývá z něj podle názoru žalovaného, na základě jakých podkladů byl učiněn závěr o možnosti vycestování žalobce z území České republiky. Fakt, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí žádné

nebezpečí, a to ani z politického důvodu, lze vyvodit mimo jiné i z toho, že žalobci byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 4.5. 2010 byl žalobce transferován na základě tzv. dublinského nařízení z Curychu na letiště Praha-Ruzyně. K osobě žalobce bylo zjištěno, že poprvé do České republiky přicestoval dne 8.1. 2007. Při pobytové kontrole v tranzitním prostoru letiště Praha-Ruzyně žalobce projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu v České republice. Následně byl žalobce umístěn do přijímacího střediska na mezinárodním letišti a dne 14.1. 2007 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Dne 19.1. 2007 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2008 bylo řízení o této žalobě zastaveno. Toto usnesení bylo ke kasační stížnosti žalobce zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009. Dne 1.9. 2009 nabylo právní moci rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2009 čj. 1 Az 6/2007-1005, kterým byla žaloba žalobce proti rozhodnutí o neudělení azylu zamítnuta. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany byl žalobce umístěn v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, přičemž v průběhu řízení o udělení azylu žalobce celkem 4x toto pobytové středisko svévolně opustil. V průběhu měsíce prosince roku 2008, tj. v době probíhajícího řízení před soudem o udělení azylu, žalobce vycestoval z území České republiky a neoprávněně vstoupil na území Švýcarska.

Žalobce ve vyjádření k zahájení řízení osobně uvedl, že v prosinci roku 2008 vycestoval z České republiky autobusem přes Německo do Švýcarska. Bylo to v době platnosti jeho českého víza, které platilo do konce prosince roku 2008. Vízum pro vstup do Německa ani Švýcarska neměl a ani o takové vízum žádal, protože nevěděl, jak si toto vízum obstarat. Cestou nebyl nikde nikým kontrolován. Do Švýcarska odjel za svojí přítelkyní - Švýčarkou, se kterou tam žil 3 měsíce, ale ona ho následně opustila. Poté bydlel u svého přítele - krajana, který žalobce živil. Ve Švýcarsku o azyl nežádal. Následně byl při náhodné kontrole zadržen švýcarskými policisty a bylo mu poté sděleno, že bude vrácen zpět do České republiky.

K dotazu, zda existují důvody, které by žalobci bránily v návratu do státu, do kterého má být vyhoštěn, žalobce uvedl, že do Gambie se vrátit nechce, protože tam jsou politické problémy, na které poukazoval již v azylovém řízení a kvůli kterým v roce 2007 přijel do České republiky. Uvedl, že se jedná o problémy s UDP. Když UDP přijela k žalobci do vesnice, tak lidé z vesnice žalobce jim zničili auto, a proto se bojí, že kdyby žalobce lidé z UDP chytili, tak by ho zabili. Z tohoto důvodu žalobce utekl do Senegalu. Utekl také proto, že patří ke APRC.

K vyžádání správního orgánu prvního stupně vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince pod evidenčním číslem ZS14025, podle něhož je vycestování žalobce možné. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že situace žalobce je známa z dřívějšího řízení o udělení azylu, v němž nebyly shledány překážky vycestování. Žalobcem uvedené skutečnosti pod výčet rozhodných skutečností dle § 179 zákona o pobytu cizinců nelze podřadit.

Na základě zjištěných skutečností bylo správním orgánem prvního stupně dne 6.5. 2010 vydáno rozhodnutí čj. CPR-1437-13/PŘ-2010-004112, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního

stupně shrnul skutečnosti zjištěné k žalobci v uvedené výše a následně uvedl, že žalobce naplnil podmínky správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. K tomu uvedl, že žalobce poté, co na území České republiky podal kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a bylo mu uděleno vízum za účelem strpění pobytu na území České republiky, vycestoval z území České republiky a neoprávněně vstoupil na území Švýcarska. Dále v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany celkem ve čtyřech případech neoprávněně svévolně opustil pobytové středisko. Z vyžádaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra bylo zjištěno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl obdobné námitky jako později v podané žalobě, tedy že v jeho případě nelze aplikovat ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, ale ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rovněž uvedl, že není pravda, že by v minulosti opustil svévolně pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Rovněž namítl, že není dostatečně odůvodněn závěr, že se na něj nevztahují důvody znemožňující vycestování.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 15.9. 2010 č.j. OAM-353-6/SŘ-2010 tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

K jednotlivým odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že žalobce opustil území České republiky v době řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a nevyčkal na výsledek tohoto řízení. Lze se tedy domnívat, že podání žádosti bylo z jeho strany pouze účelové, vedené snahou legalizovat na určitou dobu svůj pobyt na území. Pokud jde o svévolné opuštění pobytového střediska žalovaný poznamenává, že z příslušných evidencí byly zjištěny celkem 4 případy, a to ve dnech 6.6. 2007, 5.9. 2007, 28.2. 2008 a 17.4. 2008. Žalobce poukazuje na skutečnost, že jeho neoprávněný pobyt na území jiných smluvních států by bylo možno posuzovat podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců. Ze skutečnosti, že v napadeném rozhodnutí byla správním orgánem prvního stupně žalobci stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup území, na 2 roky, tj. v dolní polovině zákonem předpokládaného rozpětí, lze usuzovat, že mu výše zmiňované skutečnosti nebyly přičítány samostatně k tíži.

Pokud jde o existenci důvodů znemožňujících vycestování, žalovaný uvedl, že bylo rozhodováno na základě závazného stanoviska, se kterým byl žalobce seznámen a mohl se k němu vyjádřit. Skutečnost, že Ministerstvo vnitra při vydávání stanoviska vychází z informací, které jsou mu známy z úřední činnosti, je v tomto stanovisku konstatována. Podle ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Na základě námitek uvedených žalobcem v odvolání, bylo stanovisko Ministerstva vnitra potvrzeno stanoviskem ministra vnitra ze dne 16.8. 2010 č.j. MV-66329-2/OAM-2010, z něhož vyplývá, že veškeré námitky žalobce uvedené v odvolání byly opětovně zváženy a závěr o neexistenci důvodů znemožňujících vycestování byl potvrzen. Žalovaný jako orgán rozhodující o odvolání se nemůže od těchto závěrů odchýlit.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O

věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze se nejprve zabýval žalobní námitkou poukazující na nesprávně zjištěný skutkový stav věci, v níž žalobce zpochybňoval tvrzení správních orgánů o tom, že během svého pobytu v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany v letech 2007 až 2008 toto středisko celkem ve čtyřech případech svévolně opustil. Žalobce v žalobě uvádí, že se přechodně na tzv. propustku zdržoval na odlišné adrese, nicméně se v souladu s režimem pobytového střediska vracel prodlužovat průkaz o pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany i vízum udělené za tímto účelem.

Z evidenční karty žadatele o udělení mezinárodní ochrany k osobě žalobce soud nicméně zjistil, že toto tvrzení žalobce v žalobě neodpovídá skutečnosti. Z této karty totiž vyplývá, že žalobce svévolně opustil pobytové středisko dne 6. 6. 2007 a opět se do něj vrátil dne 11. 6. 2007. Tento přestupek byl vyřešen domluvou. Následně měl žalobce vystavenou propustku od 7. 8. 2007 do 4. 9. 2007 (vůbec první evidovaná propustka žalobce). Do pobytového střediska se však dostavil až dne 9. 10. 2007, proto je v jeho kartě zaznamenán ke dni 5. 9. 2007 svévolný odchod. Za tento přestupek byla žalobci uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč.

Následně byla dne 11. 10. 2007 žalobci vystavena propustka s platností do 23. 10. 2007. Tu skutečně řádně opakovaně prodlužoval, naposledy do dne 27. 2. 2008. Ke dni 28. 2. 2008 má proto žalobce opětovně zaznamenán svévolný odchod. Do pobytového střediska se žalobce dostavil až dne 18. 3. 2008, byla mu udělena bloková pokuta ve výši 500 Kč a opětovně vystavena propustka s platností do 16. 4. 2008. Žalobce se opět v této lhůtě do pobytového střediska neodstavil a ke dni 17. 4. 2008 tak má opět zaznamenán svévolný odchod. Dne 19. 5. 2008 se dostavil žalobce opět do pobytového střediska, byla mu udělena bloková pokuta ve výši 1000 Kč a propustka s platností do 19. 6. 2008. Další záznamy v evidenční kartě žalobce nejsou. Je tedy zřejmé, že žalobce skutečně nedodržel stanovený režim pobytového střediska a skutečně se ve čtyřech případech dopustil přestupku proti zákonu č. 325/1999 Sb. a není tak pravdivé jeho tvrzení, že se „zcela pravidelně, včas a v souladu s režimem pobytového střediska“ vracel, aby mu byla prodloužena platnost jeho průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a víza. Tato žalobní námitka tak není důvodná.

Následně se soud zabýval námitkou zpochybňující právní posouzení případu žalobce, tj. že v jeho případě nejsou splněny podmínky pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, tj. že není dáno důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Pokud jde o výklad pojmu „narušení veřejného pořádku zvláště závažným způsobem“, vycházel zdejší soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007 čj. 2 As 78/2006-64, podle něhož se při posuzování toho, zda v konkrétním případě takové nebezpečí je dáno, je potřeba souběžně zvažovat, jednak do jaké míry je určité jednání obecně závažné ve smyslu společenské nebezpečnosti a jednak do jaké míry narušuje právě zájmy chráněné zákonem o pobytu cizinců, tedy fungování takového režimu pobytu vstupu cizinců na české území a jejich pobytu zde, který bude jak v souladu se zájmy ČR jako celku, tak bude respektovat lidská práva těchto cizinců.

Správní orgány v daném případě spatřují narušení veřejného pořádku ze strany žalobce

v tom, že v době, kdy byl žadatele o udělení mezinárodní ochrany, neoprávněně vycestoval z České republiky přes Německo do Švýcarska, kam vstoupil neoprávněně bez víza a dále v tom, že se opakovaně dopouštěl přestupků proti zákonu o azylu.

V daném případě se jedná o porušení veřejného pořádku přímo v té části tohoto výše vymezeného heterogenního normativního systému, která má chránit zájmy, na nichž je postavena zákonná úprava pobytu cizinců v ČR a ve státech Schengenského prostoru. Ze dvou kritérií, jež mají být při zvažování narušení veřejného pořádku brána v potaz, je tak kritérium blízkosti porušené normy k zájmům chráněným zákonem o pobytu cizinců splněno v tak značné míře, že žalobcovo jednání je nutno považovat za porušení veřejného pořádku. Byť lze konstatovat, že neoprávněný vstup na území jiného státu než ČR není výslovně vymezen jako přestupek, je nutno v tomto jednání zcela zjevně spatřovat jednání vedené úmyslem vyhnout se nutnosti opustit území České republiky, nadto způsobem, který nutně musel vést k tomu, že žalobce bude zpět na území České republiky vrácen (a v neposlední řadě tak i způsobí nutnost hrazení nákladů na jeho transfer ze Švýcarska do České republiky). Z tohoto jednání pak jasně vyplývá i účelovost žádosti o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem v roce 2007, neboť žalobce nevyčkal konečného výsledku řízení o této žádosti a vycestoval z území ČR pryč. Připojí-li se k tomuto jednání ještě opakované přestupky proti zákonu č. 325/1999 Sb., je zřejmé, že závěr o narušení veřejného pořádku, je v případě žalobce plně na místě.

S žalobcem lze souhlasit v tom, že správní orgány musí aplikovat pouze ta ustanovení právního předpisu, která na věc dopadají. Na případ žalobce ovšem aplikované právní předpisy dopadají. Jak bylo shora uvedeno, v případě žalobce došlo ke kumulaci několika jednání, která jsou v rozporu s normami upravujícími pobyt a chování cizinců, resp. žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, na území České republiky. Důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nejsou v případě žalobce tyto skutečnosti samy o sobě, ale jejich vzájemná kombinace. Byť by tedy některé z těchto skutečností posuzovány samostatně mohly být kvalifikovány jako jiný zákonný důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, ve svém souhrnu je lze v souladu se shora citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu kvalifikovat již jako jednání, které zakládá důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek

Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů v otázce neexistence překážek vycestování, a to i ve vztahu k závazným stanoviskům Ministerstva vnitra, která byla podkladem pro vydání rozhodnutí. Žalobce v daném případě v řízení o správním vyhoštění spatřoval důvody znemožňující jeho vycestování do Gambie ve skutečnostech, na něž poukazoval již v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tyto důvody ovšem již v tomto řízení nebyly shledány jako relevantní, závěry správních orgánů byly v tomto ohledu ostatně potvrzeny i při soudním přezkumu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2009 čj. 1 Az 6/2007-105). Žalobce nad rámec těchto důvodů ničeho v řízení o správním vyhoštění neuvedl, sám výslovně potvrdil, že se jedná o tytéž důvody, které již uváděl v předchozím řízení a nemá k nim co dodat. Za těchto okolností neshledává soud vadu řízení v tom, pokud správní orgány pouze odkázaly na své závěry učiněné již v předchozím řízení, s nimiž byl již žalobce seznámen, a které byly shledány jako správné i při následném soudním přezkumu.

K námitce žalobce, že považuje za rozporný s ust. § 2 správního řádu „v odůvodnění rozhodnutí nastíněný postup správního orgánu“, podle něhož by měl být zařazen do evidence nežádoucích osob do roku 2000, soud uvádí, že k této námitce se nelze vyjádřit, neboť ani

v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani v rozhodnutí žalovaného žádný údaj o tom, že by měl být žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob do roku 2999, není. Žalovaný naopak ve svém rozhodnutí výslovně uvádí, že k vyřazení žalobce z evidence nežádoucích osob dojde podle § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců poté, kdy bude pravomocné rozhodnutí vykonáno.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 9. března 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu